

“ Al is het wijntje zuur , het blijft op tafel!” (deel 16)”

“ Al is het wijntje zuur , het blijft op tafel!” (deel 16)

Hoe is het eigenlijk mogelijk dat iemand zoals U, die een inktzwart pessimistisch wereldbeeld koes tert en niet gelooft dat er uiteindelijk enige vooruitgang of winst valt te boeken op welk gebied dan ook in het leven, toch elke keer weer het pen seel en de moed opvat om de zoveelste tentoonstelling bij elkaar te schilderen?

Elke christelijk gereformeerde dominee weet dat zijn kerk elke zondag toch weer stampvol zit met makelaars die het eigen personeel en de huizen koers oplichten als ze even de kans krijgen, die er alle malen, net zoals hij zelf geen bal van geloven van wat er van de kansel af beweerd wordt of gebrald, maar dat het allemaal niks uit maakt zo lang de goe gemeente maar een uurtje of wat onderdak is als het buiten slecht weer is en de kollektezak goed gevuld wordt. Dat zijn dan ook slechte mensen die willens en wetens de kluit belazeren en toch gerespekteerd worden door hun geloofsgenoten. Zo is het met mij dus niet, maar denkt U dat het gereformeerde hypo krietje tuig voor mij enig respect op brengt? Dan komt U pas goed bedrogen uit! Zonder in mijn werk te geloven of de tussenkomst van de één of andere hogere macht aan te roepen die wel even het pen seel voor mij zal voeren zoals die vijftien bevlogen aanhangers van Christian Artists allemaal beweren, maak ik als onafhankelijke geest tekeningen en schilderijen die kwalitatief op eenzame hoogte staan, daar is vriend en vijand het steeds weer over eens als ik ze onder vier ogen spreek.

Dat gaf zelfs mej. M.G., die dankzij haar connecties vijf maal de Koninklijke Subsidie won en zich jaren geleden een internationale beroemdheid waande, mij toe in mijn atelier in de tweede Nassaustraat te Amsterdam, maar zo iets kan zo iemand voor haar gevoel niet toegeven als ze in een tentoonstellings- of aankoop commissie zit en moet beslissen. De meeste recensenten of kunsthandelaars hebben er geen idee van hoe ik het techniek voor elkaar krijg en eigenlijk interesseert het ze ook helemaal niet. De alom bekende faamde zwaar brillende Jezuiet Lambert Tegenbosch dacht zelfs dat mijn potlood tekeningen akwa rellen waren en een recensente (Johanna S.) van de Leeuwarder Courant, die minderwaardige opmerkingen plaatste over mijn teksten, schilderijen en tekeningen in haar saaie kunst rubriekje geloofde ook niet dat het potlood tekeningen waren die ik exposeerde. Ze hield bij hoog en bij laag voor dat het met de penseel was gemaakt. Sjappoo voor de expertise!

Kunt U werken als beeldend kunstenaar in een wereld die zo ellendig, moreel korrump en verrot is dat een gereformeerde onbenul als Hans doktorandus van S. zelfs kan floreren?

Hoe lang kan bovengenoemd heerschap dat nog? Zo lang zijn eenjarig kontrakt als free lancer bij de E.O. geldig is tot de een of andere prijsbewuste account manager hem er als een straathond lachend met een parate Bijbeltekst uittrapt net als in de zeventiger jaren toen die vlegel al een keer bij die omroep is weggestuurd wegens wanprestatie en zijn te grote, arrogante, gereformeerde gifkikker bek. Hij wilde programmas maken waar maar twee of drie kijkers naar wilden kijken (bron: Feike ter Velde). Nou, daar hoeft u bij die simpele populistische van de evangeliese omroep echt niet mee aan te komen, dat moet allemaal even simpel en plat om het ongevoelige kijkers publiek tevreden te stellen. Die willen minderwaardige junkies als dat spuitertje Herman Brood in zo'n ge-scheurd hemmetje of uitgestreken brilkriem lolbroeken als Dr. Ouweneel!

Als ik Hans van Seventer was zou ik maar gauw een hand vol slaaptabletten als overdosis slikken of de euthanasie spuitpakken, dan waren al zijn problemen de wereld uit en was er weer een stuk beeldbuis vervuiling minder. Zijn programmas zijn pornografie naar de geest als ze niet zo zouteloos waren, want ze werken slaapverwekkend. Daarom zijn ze altijd zo laat op de avond geprogrammeerd. Ik zou er alle begrip voor hebben als iemand als van Seventer geruisloos een einde aan zijn leven zou maken door de gaskraan open te zetten en zijn kop in de oven te steken. Na afloop zou ik zijn weduwe feliciteren met de goede afloop bij de begrafenis.

Ziet U zelfmoord als ultieme artistieke daad?

Artistiek is het niet, maar wel ultiem, als het tenminste deugdelijk geschiedt en niet te veel rotsooi op de vloer achter laat. Men wil nogal eens van alles laten lopen uit alle in- en uitgangen in het uur van de doodstrijd! Mijn vader stak zijn kop met voorbedachten rade in 1949 in de gasoven van het pand in de Utrechtsestraat te Amsterdam waar zijn kinderen bij waren, dat was toen nog heel uniek, dat maakte je in de veertiger jaren als onbevengene kind niet elke dag mee, maar toen hadden we ook nog geen aardgas, dus het wilde allemaal niet zo erg vlot ten. Het ontploffingsgevaar was toen ook niet zo erg groot. Alles wat hij ondernam mislukte bij voorbaat al, dus ook van die van tevoren telefonies aan ge kondigde suicide poging verwachtte zijn familie in eerste instantie niet zo heel veel. Mijn broer deed tweemaal een bijna geslaagde zelfmoordpoging door overdoses antidepressiva en slaapmiddelen te slikken die in het huis van mijn tante waar hij woonde de bij dozen vol verkrijgbaar waren. Hij niet wilde accepteren dat hij homoseksueel was. Uit eindelijk is hij toen na een caféruzie door een krimineel kroeg vriendje uit een hasjcafé in een achteraf zijstraat van de Grote Houtstraat maar vermoord. De dader werd overigens (na zijn aanvankelijke bekentenis in te trekken) bij gebrek aan bewijs vrij gesproken. Zo gaat dat in de rechtsstaat Nederland. Een Cubaanse surrealistische schilder sprong als enige en laatste artistieke daad over boord van een oceaanstomer ergens midden in de Atlantische Oceaan omdat hij dacht daar de crew, maar ook zich zelf, zijn wijf en de kunst een grote weldaad mee te bezorgen. Of hij daar gelijk in had moet U de nabestaanden maar eens vragen. Natuurlijk was er al snel een Nederlandse kunstenaar te vinden die het zelfde deed en ook met succes. Bas Jan Ader ging net als Berend Botje in dat kinderliedje uit varen en kwam ook nooit meer weerom. Hij was onmiddellijk wereldberoemd bij de staf van het Stedelijk Museum van Amsterdam, die rustig op het pluche van de directeurszetels bleef zitten. Wat wil een kunstenaar eigenlijk bewijzen, die zijn voornaamste roem als drenkeling moet vergaren? Een goedkoop succesje uit een soap! Een dood weer middel!

Uw broer werd vermoord in Haarlem?

Ik heb Haarlem nooit een echte moordstad zoals Dokkum gevonden, maar van het ogenblik af dat mijn broer daar is omgebracht... Als labiel, door en door verwekelijkt en verwend, naar konstante aandacht en liefde snakkend, psychiatrisch geval, net als mijn zuster, was hij een gemakkelijke prooi voor misdadige elementen uit het Haarlemse criminele milieu, waar hij zo graag mee koketteerde. Uit zijn schamele nalatenschap bleek dat hij Bhagwan aan hanger was, alcoholist, hasj verslaafde, homoseksueel en in allerlei gore zaakjes verwickeld was. Hij was aanvankelijk een toegewijde deurwaarder van het kantoor Honing aan de een of andere Haarlemse gracht maar raakte later compleet gestoord en verbleef zo nu en dan in een psychiatrische inrichting te Vogelenzang waar de bewoners de hele dag vogeltjes horen zingen, ook als ze er niet zijn. Hij gedroeg zich van jongs af aan altijd zeer agressief jegens mij zonder dat daar aanwijsbare redenen voor waren. Ik heb trouwens zijn voorstel geweigerd om met een wind buks op elkaars ontblote geslachtsdelen te schieten met kogeltjes uit zilverpapier gemaakt. Ik denk dat ik 'm dwars door de zwellichamen van zijn potlood dunne pielejojo had geschoten en dat is strafbaar! Daar kun je wegens inestueuze handelingen jaren lang voor worden opgesloten! Nee, ook voor kloot schieten was ik niet zo in de markt. Niet dat hij mij iets kon maken als ik zijn ballen er af geschoten had (hij had ze als homo toch niet nodig!); ik had al vroeg een eerste kyu in judo en jiu jitsu en was dankzij die training bevestigd. Ik had dat bleke kippenekje van hem tussen duim en wijsvinger zonder enige inspanning kunnen breken en dat wist hij heel goed, dus hij hield zich wel koest, die ouwe rukker.

Geen wonder dat hij homoseksueel werd; vanaf zijn zestiende levensjaar naaide zijn tante alle gulle en van zijn pyamas en onderbroeken pot dicht met ijzergaren, want anders zou "het haantje wel eens uit het hok kunnen komen," zo zei ze vaak grijnzend tegen hem. Dan knikte hij alleen maar en keek beschaamd in mijn richting of ik het niet gehoord had.

(wordt vervolgd)

© december 2011, fredvanderwal, BasicPublishing.nl